

Venatio Sacra. Sive Puer Amissus

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Elegia Octava.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70011)

ELEGIA OCTAVA.

1. *Agar sibi mortem imprecatur.*
2. *Docet ne pecudes quidem si viderint, sustinere posse filij mortem.*
3. *Detestatur suum in Abrahae domum aduentum.*
4. *Agaris dolor externus.*

VOX AGARIS.

VT quid adhuc lentæ ducō tot sæcula mortis,
 Nec lachesis vitæ fila caduca secat?
 Hauriar ô auido refuge telluris hiatu!
 Vel caput hoc atro mergat arena solo!
 Sirius, aut rapido sol decoquat igne medullas!
 Diripiatque vnco dente Leæna latus!
 In caput inuisum cælestes imprecor igneis,
 Imprecor & dirum mors fera quidquid habet.
 Ah! ah! seminecis spectem morientia Gnati
 Lumina funestâ uube perennè premi?
 Si qua bidens propiore legit fors gramina prato,
 Quæque tumer pleno feta capella sinu;
 Viderit ah! puero macies vt torrida malas
 Exedat, & sicco quæ sedet ore fames;
 Crede mihi, nullum tanger pecus obuia gramen;
 Ægra siti & fontis respuet omnis aquas.
 Vt quid adhuc igitur tu Tityre, siue Menalca
 Dux agis huc pastum quò vocat herba, gregem?
 Sol alijs redeat, lucis qui gaudia spectent.
 Alba dies Gnato nox venit atra meo.
 Sensus vt omnis hebet, fractusque vt languet ocellus,
 Lingua simul tristi glutine vincta stupet.
 Extremusque breuem retractat anhelitus auram
 Pallidulis labijs, languiduloque sinu.

O cga

O ego ne Pharios liquissem cœca penates,
 Exsul, inops Arabo nunc ut in orbe cadam!
 Cur tetigi Syrium, mihi dura pericula, limen,
 Et coniux Syrio limine læta steti?
 Non iam doris egeus fugerem sine coninge coniux,
 Nec fuga par gnati matris imago foret:
 Inque feram raperem mecum mea viscera mortem.
 Gaudia cur pepereris, si peperisse dolor?
 Illa ego præclaro nurus ante superba marito,
 Nunc humili iaceam nomen inane solo?
 Sed quid adhuc breue mortis iter moror? eia supremū 4
 Tolle metum, quid mors tot parvis usque metus?
 Dulcis mors fuerit (superes modò Gnate parenti.)
 Scilicet in Gnato tota superstes ero.
 Hactenus infelix desertis mater arenis,
 Quam procul ab Gnato, tam propè visa mori.
 Dixerat, & durâ dumî subsedit in umbrâ.
 Quæ dumî facies, cordis & illa sui est.
 Asper enim densis ut dumus inhorruit hamis:
 Sic sibi stant duris obfita corda malis.
 Caligant oculi funestum mortis in omen,
 Queis sua lux Gnatus flebilis umbra perit.
 Et nunc ille iacet, collapsaque lumina cælo
 Attollit moriens, heu pia mater ubi es?
 Mater ubi es? tuus en, languenti lumine quærît
 Te tuus Ismaël: nec pia mater ades.
 Et tamen immemoremque sui, immitemque parentem,
 Ut potis est, rauco murmure sæpe vocat.
 Te sibi poscit opem mater, solatia tanto
 Ardori, letho frigida lingua rogat.
 Est aliquid suprema loqui, carosque videre,
 Et deploratum non sine teste mori.
 Quod si forte prius mutarit morte dolores;
 Materna claudes lumina fracta manu.

ELEGIA